

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ (ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ ΚΑΙ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ)

Β΄ ΤΑΞΗ ΗΜΕΡΗΣΙΟΥ ΚΑΙ ΕΣΠΕΡΙΝΟΥ ΓΕΛ

ΕΝΔΕΙΚΤΙΚΕΣ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

(Επισημαίνεται ότι οι απαντήσεις που προτείνονται για τα θέματα είναι ενδεικτικές. Κάθε άλλη απάντηση, κατάλληλα τεκμηριωμένη, είναι αποδεκτή.)

ΘΕΜΑ 1 (μονάδες 35)

1^ο υποερώτημα (μονάδες 10)

Σύμφωνα με το Κείμενο 1, για να μη χάσει κάποιος την εργασία του στο άμεσο μέλλον, θα είναι υποχρεωμένος να παρακολουθεί τις εξελίξεις στον τομέα του ανά πάσα στιγμή, ενώ οι περισσότεροι εργαζόμενοι στο μέλλον θα αλλάζουν διαρκώς επαγγέλματα μέχρι τη συνταξιοδότησή τους. Κυρίως θα πληγούν όσοι δεν έχουν ένα ισχυρό γνωστικό υπόβαθρο, καθώς και εργαζόμενοι μεγάλης ηλικίας παρά την αφοσίωσή τους στις επιχειρήσεις.

2^ο υποερώτημα (μονάδες 10)

- Πρόκειται για έναν πρωτότυπο τρόπο έναρξης άρθρου, που εισάγει τον αναγνώστη στο θέμα, αλλά την ίδια στιγμή κινητοποιεί και το ενδιαφέρον του να συνεχίσει την ανάγνωση.
- Ο πρόεδρος του ΟΑΕΔ είναι το κατεξοχήν αρμόδιο άτομο, για να εκφράσει τις απόψεις του πάνω στο θέμα, άρα το άρθρο αποκτά εγκυρότητα και αξιοπιστία.

3^ο υποερώτημα (μονάδες 15)

έχουν προκύψει: έχουν αναδειχθεί, έχουν επισημανθεί, έχουν σημειωθεί κτλ

παράδοξα: περίεργα, ευτράπελα, αντιφάσεις κτλ

ξόδεψε: έδωσε, πλήρωσε, επένδυσε κτλ

απαιτήσεις: ανάγκες, ιδιαιτερότητες, προϋποθέσεις, ιδιαιτερότητες κτλ

δεκτικοί: ανοικτοί, ευέλικτοι, προσιτοί, ανεκτικοί κτλ

ΘΕΜΑ 4 (μονάδες 15)

Η ηρωίδα, ένα νεαρό κορίτσι από την επαρχία, εργάζεται εσώκλειστη ως υπηρέτρια σε ένα σπίτι της Αθήνας. Αν και αντιμετωπίζει συνθήκες εγκλεισμού και καταπίεσης (*«Ένα κλουβί ψηλό – ψηλό, τετράγωνο, αρματωμένο γύρω – γύρω με σίδερα. Όταν σήκωνες ανάσκελα το κεφάλι, μα τόσο πολύ που να σου πονέσει ο σβέρκος, έβλεπες, εκεί, ψηλά, πολύ ψηλά, ένα κομμάτι γαλάζιον ουρανό, κομμένο στις τέσσερες πλευρές σα με το μαχαίρι»*), η ίδια είτε λόγω αφέλειας, είτε λόγω αυτοάμυνας, προκειμένου να επιβιώσει, δημιουργεί στο μυαλό της έναν δικό της κόσμο, όμορφο και χαρούμενο (*«Γυάλιζε η τετράγωνη πλάκα τ' ουρανού ολοκάθαρη... λες και την είχανε σφουγγαρίσει με μανία αποβραδίσ οι άγγελοι. Αχ, τι ωραία που ήταν!»* και *«Χαιρότανε και τη λιακάδα και τη μπόρα»*). Ακόμη κι όταν αντικρίζει μπροστά της κάθε ασχήμια, νιώθει την ανάγκη να ξορκίζει το κακό με το τραγούδι (*«κι όταν η βροντή κυλιότανε μουγκά, φοβερίζοντας – μάννα μου! – πάλι το Κατινάκι τραγουδούσε»*).

Δείχνει ένα πλάσμα αθώο, ανέμελο και χαρωπό, τόσο που στα μάτια του κόσμου φαντάζει «ξεμυαλισμένο», ενώ η αφέλεια κι η εξωστρέφειά της είναι αυτή που της δίνει δύναμη να συνεχίσει (*«Μέσα στα νερά της βροχής, που κρουνελιάζανε... εκείνο πλατσούριζε ξεμυαλισμένο, μπήγοντας ψιλές – ψιλές φωνούλες σα γαρδέλι... Και πάλι το τραγούδι, τ' άσωστο τραγούδι»*).

Αν και στην Αθήνα οι συνθήκες είναι γι αυτήν δύσκολες, βρίσκει πάντα έναν λόγο να είναι χαρούμενη. Απορροφά αδιάκοπα πληροφορίες από τη γειτονιά, αλλά και από τις ταινίες που βλέπει στον κινηματογράφο. Έτσι νιώθει πως αναπληρώνει το κενό της εκπαίδευσης που ποτέ δεν έλαβε και κάνει την μητέρα της υπερήφανη για την μόρφωση που θεωρεί ότι κατέχει (*«Της άρεσε η Αθήνα, αυτό ν' ακούγεται. Ήξερε απ' έξω κι ανακατωτά το μπακάλη... Ήξερε και τον συνοικιακό κινηματογράφο... Αχ, και πού να ήταν από πουθενά η μάνα της να τη βλέπει πόσο μορφωμένη είχε γίνει τώρα, εδώ στην Αθήνα»*).

Η αθωότητα, η αισιοδοξία και η αφέλειά της είναι τέτοια που πιστεύει ότι θα καταφέρει να μάθει ακόμη και μία ξένη γλώσσα, όπως τα γαλλικά, μόνο και μόνο επειδή καθημερινά χαιρετά τον καθηγητή γαλλικών που συναντά στην είσοδο της πολυκατοικίας με ένα «μερσί» (*«Στην είσοδο, όταν συναντιότανε με τον καθηγητή της Γαλλικής... να ιδείς που μια μέρα θα τα καταφέρνω και στα Γαλλικά, Αμ τι νόμισες!»*).